

A második médiaháború és a Lukács-balos – vagy bal-Lukácsos? – filozófusbotrány csinnadrattája közben ideje szemügyre venni, hogyan is áll, mit birtokol valójában a magyarnak, népinek és nemzetinek, polgárinak és kereszténynek tartható és a nemzeti együttműködés ügyét tisztességesen szolgáló kultúra, a saját hazájában. Miből van több, liberális, ávós gyökerű, a liberális áldemokráciát hirdető, közismerten volt SZDSZ-es vagy Aczél György-kreatúraszemélyek vezetése alatt álló intézményből, beleértve az oktatási intézményeket, tanszékeket, fakultásokat, színházakat és kereskedelmi hálózatokat, könyvkiadókat és természetesen a tévéket és a rádiókat, vagy a korszerű, a nemzeti együttműködést hitelesen szolgáló intézményekből?

Itt most nem rajzoljuk meg a teljes térképet, csak a legfontosabb magaslati pontokat jelöljük meg. Az első, ami szembetűnik, hogy még egyenlőség sincs, kiegyensúlyozottság sincs. A liberális vezetésű, tőkés, a nemzetköziséget terjesztő és magyaridegen vagy idegenszívű alakulatok hatalmas többségben vannak.

A legszembetűnőbb a tévék megoszlása. A két nagy, az egész országot lefedő adó, amelyeket az UPC kábelszolgáltatása is beletesz minden csomagba, amerikai tulajdonban van, és, nem egyenlő mértékben, de ellenséges a kétharmados többségű kormánnyal, azaz a jelenlegi nemzeti akarattal. Híradásukból, politikai üzeneteikből ez hol nyilvánvalóan jön elő, hol csak rejtve, sugalmazásként, hitelrontásként, szórakoztató műsoraikból pedig a fertőző, a bornírtság, a rombolás és a feslettség szelleme árad. Fő céljuk az értelmi szint süllyesztése, a népbetűítés. Fő műsoraikban nemhogy semmilyen kulturális érték közlése nem fordul elő, de figyelni, összpontosítani sem kell rájuk. Nem is nézni, hanem csak bámulni kell őket. Ökörködés, közönséges modor, szellemtelenség, testiség árad belőlük és a kábítószerezés elterjesztése. A jogot minderre a régi médiatörvénnyel szerezték meg, amikor elnyerték ezeket a frekvenciákat. Ügyüket akkor a „Baker and McKenzie” nevű, amerikai ügyvédi iroda képviselte, amelynek magyarországi részlegét Martonyi János vezette. A harmadik nagyobb idegen csatorna az ATV, amelyet nyilvánvalóan a Soros Alap pénzel és amelynek iránya,

műsora és üzenete is ennek megfelelő. Számára aztán nincs más, csak idegen érdek, idegen szempont. Műsoraikat Avar János, Bolgár György, Mészáros Tamás uralja, s az egészet Kálmán Olga vezeti. Az etnikai alapú kiválasztásban itt nincs melléütés, nincs engedmény. Nyíltan, fenyegetően szemben állnak mindennel, ami magyar, ami nemzeti, ami a nemzeti együttműködésre utal, ami nem zsidó. Semmi más nem érdekli őket, és még nekik áll feljebb.

Ez a három képernyőfelület, amelynek nézettsége ugyan csökken, még elborítja a nézhető felületek többségét. Jellemző, hogy ebben a most kirobbantott médiaháborúban a legnagyobb védelmet kapták mint külföldi székhelyű, de Magyarországra irányuló adások. Amelyekhez a magyar kormány, hatóságoknak, az Országgyűlésnek: kuss! Kétségtelen, hogy ez az EU sok más államában is hasonlóképpen van, ha nem is ennyire aljas módon, de hát éppen ez a baja ma Európának, hogy lehetővé teszi „az eszmék szabad áramlását” – egy irányba. A nemzetellenes, szabadkőműves, beteges rombolások áramlását korlátlanra teszi, de nem teszi lehetővé a saját kultúra mozgását, szabad fejlődését. A nemzeti állam pedig, már ahol van, nyomasztó adósságai, kamatfizetése következtében nem képes anyagilag támogatni az értékeket, és különösen a nemzeti értékek szabad belső körforgását. Nincs rá pénze. Európa eddig akadálytalanul hagyta felzabálni magát, s csak most kezd észre térni az amerikanizálódásból. Nincs összesítve a kár, amelyet ezek a kereskedelmi tévék anyagi és szellemi értelemben okoztak a magyarságnak.

Működésük kártétele két vonalon haladt. A kereskedelmi szempont előtérbe tolásával a nem a kezükben lévő közszolgálati tévékre is rákényszerítették a reklámozást. Ennek következtében az egyes műsordaraboknak, közvetített vagy helyben készült műveknek megszűnt a saját etikai, kulturális, művészi értéke, mondanivalója, s helyébe a nézettség lépett, mert a nagyobb nézettség magasabb reklámbevételt jelentett. Ez folyamatos és állandó leértékelődést, öncenzúrát és igénytelenséget hozott létre, majd, miután a rászoktatás után már az odafigyelést sem kívánó ökörködés, valóságshow és a ravasz szavazásokkal, a tömegember számára csábító kvázi ítélezésekkel is egybekötött és a nép által is jóváhagyott népbútítás vált a legnézettebbé.

Ebben a folyamatban tűnt el a dokumentum- film, a magyar film, a színház a képernyőről, szűnt meg a tévéjátékkészítés.

Most a magyar színházi kultúra haldoklásának és a magyar film haldoklásának korszakába érkezünk. Ez nem azt jelenti, hogy nem készülnek magyar filmek, nem játszanak a színházak, nem készítenek önfeláldozó emberek dokumentumfilmeket, hanem azt, hogy ezek kiszorultak a magyar szellemi vérkeringésből. Vannak, de nincsenek.

Állapítsuk meg, hogy ez nem volt szükségszerű, nem volt elkerülhetetlen! Ez egy évtizedek óta tartó erőszakos behatolás, helyfoglalás és kiszorítás, egy megszállás eredményeként állt elő. Ezt az évtizedek óta tartó erőszakos behatolást szakította meg 2010 tavaszán a Fidesz–KDNP kétharmadot eredményező választási győzelme, amely új médiatörvény mellett új alkotmányt akar adni a magyarságnak és bevallott célja, hogy új nemzeti alapra, a nemzeti együttműködés alapjára és egy közös belső elköteleződés, egy hit alapjára akarja helyezni a magyar életet.

Azt hiszem, 2010-ben, amikor kihirdették az országgyűlési erőviszonyokat és kiderült, hogy biztonságosan megvan a kétharmad, sokkal nagyobb változás történt a magyar életben, mint amekkora változást általában a közember, a néző tud vagy elképzel. Nem veszik észre például – s ezt a kormány sem szorgalmazza –, hogy megszűnt a többpártrendszer. Nem képtelen és elvileg, hanem gyakorlatilag. A kisebb-nagyobb belső véleménykülönbségektől és árnyalásoktól eltekintve az egy-akaratú kétharmados többségnek a törvényhozó szándéka érvényesül. Az egész úgynevezett ellenzék ellenvetéseivel, akadékoskodásaival, akár ésszerű különvéleményeivel – ilyen még nem tapasztaltunk – a külső szemlélő pozíciójába van utalva. A kétharmados többségnek minden lehetőség a kezében van. Jelenleg esély sincs rá, hogy akármelyik ellenzéki párt váltópárttá nőjön fel és visszavegye a kormányzást. Sem együtt, sem külön-külön. Magyarországon olyan fejlemény következett be, amilyenre kevés példa van a történelemben. A kétharmados többség minden kétséget kizáróan demokratikus úton jött létre, külső behatolás, erőszak nélkül. Ha számba vesszük a választási körülményeket, nem hiszünk a szemünknek. A Fidesz nemhogy erőszak nélkül győzött, nemhogy polgárháború nélkül, nemhogy nemzetközi támogatással, hanem a két évtizede fennálló és a megelőző nyolc évben mindig a baloldal előnyére módosított szabályok közepett, mintegy zsákban táncolva. A kormányon lévő fél csalt és ferdített és a legyőzött kormány felügyelete a választás tisztaságát. A káposzta a kecskére volt bízva. A Fidesz önerejéből szerzett kétharmadot. Úgyis lehet mondani: idegen pályán győzött. Ezt nemzeti erő még így nem tudta végrehajtani Európában. Egyedüli támogatói mi voltunk, ez az újság, és ez a kimerült párt, mert felismertük az „új proletár párt”, a Jobbik veszélyességét és éppen azt néhány százalékot hámoztuk le róla, szinte az utolsó pillanatban, amely a kétharmados győzelemhez hiányzott. Ehhez fel kellett ismerni az évtizedek során a Fideszben bekövetkezett változásokat, a nemzeti irány megerősödését és ezt el is kellett hinni. Fel kellett ismerni, hogy az évek, évtizedek kavargásában, a liberalizmussal való szakítása után a Fidesz és Orbán Viktor másfajta legitimitást keres, a „nemzeti hit” legitimitását, az erő legitimitását. Nem alkura készül, hogy a valamivel – kicsiny többséggel, vagy koalíciósan – előnyösebb pozícióból tárgyalhasson a következő évek osztozásairól, kompromisszumairól és paktumairól, a kidekázott pozíciókról és a liberális demokrácia négy évre szóló felparcellázásáról, hanem a nemzeti élet újjászervezését, egy erős akarat érvényesülését szeretné állandósítani.

Nem volt célja a többpártrendszer felszámolása, most sem gondol ilyesmire. Az elmúlt évek többpártrendszerét a kétharmados valóság ütötte szét. Magától értetődően. Az a 89–90-es

többspártrendszer csak addig volt érték, ameddig a liberális sajtó, a liberális hegemonia értékke és óriási vívmánnyá fel nem masszírozta. Most sokan mégis mint valódi értékre tekintenek vissza rá. Egyesek számára édes-bús nosztalgia lett a már csak jelképesen létező többspártrendszerre emlékezés, nem véve észre, hogy abban kezdetek óta az SZDSZ és a liberálbal sajátított ki mindent, még akkor is, amikor névlegesen jobboldali kormánya volt az országnak. Ez a többspártrendszer 2010-re végleg elhasználódott, belefulladt a korrupcióba. A nép megutálta.

Az 1989-es kerekasztal-tárgyalásokon kialakult többspártrendszer csak a szovjet erőszakkal létrehozott 99 százalékos egypártrendszerrel szemben látszódnak nagy értéknek – sajnos akkor ezt nem vettük észre! – s a négy „Igen”-es népszavazáson, majd a magyar Watergate-blöffön liberálisra dikicselt formájában végül éppen az átmentés és a liberális, idegen érdeket szolgáló hatalomszerzés eszközévé vált. A nép, amelyet a vesztes liberálisok ma butának nyilvánítanak, hamarabb észrevette a többspártrendszer talmiságát, mint az értelmiség és hátat fordított neki. Végigszenvedett húsz évet és most gyanakodva reménykedik. Ebből következően a megvert liberál-balnak ma nem marad más, mint a média világában megőrzött, a külföldi tőke által támogatott romboló állások megőrzése, az aknamunka és a Daniel Cohn-Bendit-féle pedofil-bolsevikok, vörös-zöldek magyarságra uszítása. Vagy a filozófuspozíciók végső megőrzése.

A kulturális élet kézben tartása.

Pártként, közvetlenül nem lehet a hatalomba visszajutniuk, előbb kitartóan rombolni kell, uszítani és bizonytalanságot kelteni. Egy hosszú harcra berendezkedni, amelyben legyen sok aknamunka, ócsárlás, lehangolás, reménytelenségszítás, aztán legyen beszivárgás és mindenekelőtt a terméketlenség kultúrájának a fenntartása. Ha a katasztrofális demográfiai trendet nem sikerül megállítani, kicsit megfordítani, ha az ifjúságot benne lehet tartani az egoizmus liberális kultúrájában, akkor a nemzeti együttműködés elvérzik az időben. Vagy éhenhal. Ezért a destruktív, csak egyéni kiélésre alapuló liberális kultúra hegemoniáját, kábítószerelosztó alkalmait, fertőzési lehetőséget mindenáron meg akarják őrizni és kulturális hegemoniájukat mindenképpen fenn akarják tartani. Nem pártként akarják visszaszerezni a hatalmat, hanem dögevőként vagy hernyóként. Ez a médiaháború és a filozófusbotrány igazi tartalma.

Mi hát a teendő? Minthogy a kereskedelmi tévéket olyan erős pénzközpontok, nemzetközi hálózatok tartják fenn, ezeket kikergetni, szétverni egyelőre bajos, de addig is el kell majd jutni. Ezzel nem sérül a sajtószabadság, hanem tisztul a levegő. Addig is a magyar kézben lévő intézményeket belülről meg kell erősíteni, teljesen magyar kézbe kell venni és értelmes nemzeti

műsoraikkal, oktató-nevelő tevékenységükkel, közönségszervezésükkel, öntudatukkal ki kell szorítani a rombolókat.

Fel kell építeni az új nemzeti kultúra intézményeit. Könyvkiadását, színházát, internetes adását, értelmes megbeszélésekre keretet adó fórumait, újságjait és mindenekelőtt szabad magyar, keresztény, minden vacak liberalizmustól mentes egyetemeit és iskoláit.

Ma még a hatvan éve megszokott és a tudatokba belenyomódott bal-liberalizmus viszonyrendszerében élünk. Akár akarjuk, akár nem. Még belénk van ragadva. Még álmainkban is kísért. Mert hosszú volt, mert állandóan zuhogott ránk, mint az özönvíz, mert csábos volt, s mert luciferi volt.

Még nincs bátorság a nyílt magyar beszédre, még a kormány egyes emberei is túlzott megértést tanúsítanak a liberalizmus iránt és az ő fogalomrendszerét használják. Ez persze ennyire hosszú rombolási korszak után érthető, de aki vállalt valamit, az fegyelmegye magát.

Ami még idegen kézben van, azt állandóan támadni kell. Számon kérve rajta nemzetellenességét, hazudozását. A másik oldalhoz, a bukottakhoz tartozó vezetőket, akik vagy egy megyei, vagy városi önkormányzat, vagy egyenesen a kormány felügyelete alá tartoznak, le kell váltani. Habozás nélkül. Köszönjük, elég volt. De mindenekelőtt el kell kezdeni az eltökélt, a nemzeti együttműködés hitét valló, öntudatos fiatal keresztény vezetők képzését. Eddig a vezető kiválasztás alapelve az a kérdés volt, hogy a kiszemelt, a pályázat nyertesévé nyilvánítható ember mennyire liberális elkötelezettségű, nem származott-e törzsökös magyar keresztény családból, nem titkol-e valamilyen magyar elköteleződést. Mindig tagadták és ma is tagadják, de előny volt a választott népbe tartozás. Jól jött, ha valaki kézben tarthatónak látszott. Mostantól ennek minden teketória nélkül fordítva kell lennie. Egyenlő tehetség, egyenlő rátermettség esetén – ha van ilyen? – döntsön a nemzeti együttműködéshez való viszony. A magyarság. A magyar öntudat. Indoklás? Azért, mert a magyar nép, a magyar keresztény többség így akarja. Erre adott felhatalmazást. Pont. És azért is, mert a törvények erre adnak felhatalmazást. Aki pedig a törvényeket nem tartja be, ellenszegül, az megbüntetésre.

Senki ne rettenjen meg az egyenes, nyílt beszédétől. Az egyenes, nyílt beszédet, a jellem és az

Írta: Administrator

2011. február 06. vasárnap, 10:53 - Módosítás: 2011. március 14. hétfő, 13:04

Önérzet megnyilvánulásait az elmúlt évtizedekben szélsőségesnek és félelmetesnek, háborút szítónak nyilvánították. A liberális beszéd mindig mézes-másos, nyálas és pacifista volt, de alattomosan ölt. A nyíltan beszélő, a szembe mondó embert gyanússá és békebontóvá talmudizálták. Nem baj, ha kard van a kezünkben vagy az öntudatunkban, amikor igazunkat és a hazánkat védjük.

Nagy nemzeti keresztény értékteremtő óriásműhelyekre, óriásintézményekre van szükség, amelyben jelen van és dolgozik minden nemzeti értékteremtő erő. Író, költő, színész, filozófus, zenész és táncos. Meg kell írni az új magyar tankönyveket. Le kell leplezni a hamis történelmet, amelyet a liberális média, a liberális színház, a liberális irodalom terjeszt. A hamis történelmet gyártó ipari létesítményeket pedig be kell zárni.

Mindaz, ami nyolc hónap alatt a politikai életben történt és eljutott az új alkotmányhoz, és iszonyúan nehéz körülmények között eljutott a családi adózásig, a nagy változásig, hatalmas lépés. Ehhez képest a kulturális életben alig történt valami.

A magyar kultúra birtokbavételéhez keresztes hadjáratra van szükség.